

کمیته بین المللی برای نجات آثار باستانی دشت پاسارگاد

هر اقدام مدنی و متمدنانه ای برای نجات پاسارگاد حق مردم ایران است

در هفته ی گذشته، و در پی اعلام آبیگری سد سیوند در بهمن ماه، صدها نامه به کمیته بین المللی نجات پاسارگاد رسیده و خواسته شده که این کمیته روزی را تعیین کند که در آن علاقمندان به صورت گروهی به دیدار پاسارگاد و تنگه ی بلاغی بروند. این مردمان علاقمند به فرهنگ ملی ایرانزمین، می خواهند که با حضور در کنار آرامگاه کوروش و منطقه پاسارگاد اعتراض خود را، که اکنون بازتابی جهانی پیدا کرده است، نسبت به آبیگری سد سیوند اعلام دارند. از آنجایی که مسئولین کمیته بین المللی نجات و اکثر اعضای آن در خارج از ایران به سر می برند، کمیته نجات پاسارگاد به خود اجازه نمی دهد تا به اعلام فراخوانی بپردازد که مسئولین و اعضای آن نتوانند خود در انجام خواسته های نوشته شده در آن حضور داشته باشند. اما روشن است که کمیته بین المللی نجات پاسارگاد، بر اساس پیش بینی های نوشته شده در اعلامیه جهانی حقوق بشر، که خواستاری حفظ گنجینه ها و میراث ملی و فرهنگی را از حقوق مسلم شهروندان هر کشوری می دانند، از هر اقدام مدنی و متمدنانه ای در این مورد پشتیبانی کرده و همه ی توان خود را در اختیار گروه هایی می گذارد که بخواهند از این حق انسانی و مسلم خود استفاده کنند.

اول فوریه 2007، دوازدهم بهمن 1357

با مهر و احترام

کمیته بین المللی نجات پاسارگاد

www.savepasargad.com

اعلامیه کمیته نجات در هفته گذشته:

کمیته بین المللی برای نجات آثار باستانی دشت پاسارگاد

پا بر جای پای طالبان، برای تخریب گنجینه های بشری

آبیگری سد ویرانگر سیوند روشن ترین، و گویاترین سند است برای اثبات

پایمال شدن حقوق مسلم مردم ایران در ارتباط با تاریخ و فرهنگ شان

مردمان ایران، مردمان جهان!

دو روز پیش، در دوم بهمن ماه 1385، برابر با بیست و دوم ژانویه 2007، وزیر نیروی جمهوری اسلامی اعلام داشت که در هفته آینده (یعنی در سرآغاز ده روزی که «دهه ی فجر» خوانده می شود و با سالگرد بازگشت آیت الله خمینی به ایران همزمان است)، آبیگری سد سیوند را آغاز می کنند. و به این سان روشن شده است که دولت آقای احمدی نژاد قصد دارد، با استفاده از فضای متشنج بین المللی و منطقه، به نیت شومی که 15 سال است در پایتخت کورش بزرگ (پدر ملت ایران، و گوینده ی اولین منشور حقوق بشر)، به صورت سدی برآمده و می رود تا بخش بزرگی از فرهنگ باستانی ایرانزمین را

بیلعد، جامه ی واقعیت بیوشاند و مقدس ترین پاره ی خاک ایران را در زیر آب ویران سازد.

معنای این کار آن است که آنچه تاکنون باستان شناسان، تاریخ دانان، متخصصان و استادان دانشگاه در مورد اهمیت آثار باستانی در خطر گفته اند و کاوش های انجام شده در دو سال اخیر آنها را اثبات کرده، برای دولت آقای احمدی نژاد کوچکترین اهمیتی ندارد و به نظر می رسد که دولت ایشان به راستی کمر به نابودی تاریخ و فرهنگ ایران بسته است.

اما آیا این پایان ماجراست؟ آیا دریاچه ی سد سیوند به این زودی ها پر شده و تنگه ی بلاغی را در خود غرق خواهد کرد؟ و آیا باید زانوی غم به بغل گرفت و عزاداری کرد؟ نه، به نظر ما چنین نیست. این اگرچه سرآغاز تحقق یک فاجعه است اما سرآغاز تازه ای هم برای مبارزه با این نوع فرهنگ ستیزی ها و ویرانگری های بشری است.

به نظر ما در شرایط بسیار حساس کنونی وظیفه ی همه ی دوستداران ایران و دوستداران تاریخ و فرهنگ بشری است تا از این پس تلاش های ملی و بین المللی خود را گسترش داده و به مردمان ایران و جهان نشان دهند که حکومت موجود در ایران هر ادعایی که در جهت توجه و احترام به تاریخ، فرهنگ، و به گنجینه های ملی مردمان ایران دارد توخالی و پوچ است. آبیگری سد ویرانگر سیوند، روشن ترین، زنده ترین و گویاترین سند است برای اثبات پایمال شدن حقوق مسلم مردم ایران در ارتباط با تاریخ و فرهنگ شان

وظیفه هر علاقمند به فرهنگ ایران و هر علاقمند به فرهنگ های بشری، به نمایش گذاشتن این واقعیت است که حکومت جمهوری اسلامی اکنون عالماً و عامداً در این مورد خاص پا بر جای پای طالبان افغانستان گذاشته و به تخریب آثار باستانی ایرانزمین اراده کرده است. آبیگری سد سیوند مثل زدن کلید انفجار همان بمب هایی است که طالبان در افغانستان برای منفجر کردن مجسمه های بودا به کار بردند.

کمیته بین المللی نجات پاسارگاد از همه ی ایرانیان، و از همه ی مردمان جهان چه در داخل و چه در خارج از ایران تقاضا می کند تا به طور مرتب و خستگی ناپذیر خبر این بی عدالتی عظیم فرهنگی را با هر وسیله ی ممکن به گوش همگان رسانیده، و دادی باشند در مقابل این بیداد عظیم فرهنگی. در عین حال، این کمیته همچنان اعلام می کند که مسئولیت هر خطری که متوجه هر تکه از آثار ملی و بشری ایرانزمین شود به طور مستقیم به دولت و کل حاکمیت کنونی ایران برمی گردد. بی شک همه ی کسانی که در این فاجعه ی عظیم ملی و بشری شرکت کنند، نه تنها زمانی باید از نظر حقوقی جوابگوی اعمالشان باشند بلکه نام آن ها نیز برای همیشه در کنار ننگین ترین نام های تاریخ ایران در حافظه ی ملت ما ثبت خواهد شد.

با مهر و احترام

کمیته بین المللی نجات پاسارگاد

بیست و چهارم ژانویه 2007